

Carta oberta als sacerdots

Romà Casanova, bisbe de Vic

Us adreço aquestes línies amb motiu del Dia del Seminari, que, com cada any, celebrem sempre sota l'esguard de Sant Josep. D'uns dies ençà, he anat reflexionant i preguntant sobre aquesta jornada, i em brollen del cor unes paraules que vull compartir amb tots vosaltres. Ho faig, evidentment, des del record agraït del temps viscut al Seminari. Tots custodiem en el nostre interior aquells anys que, formant part d'aquella comunitat, ens anaven ajudant a configurar-nos a Crist per a esdevenir els seus ministres. Convindreu amb mi que, per això mateix, la institució del Seminari és importantíssima per al futur de les comunitats cristianes.

No són pas temps fàcils per a l'exercici del sacerdoci

La realitat del nostre Seminari diocesà ja la coneixeu: un nombre minso de seminaristes, el qual no assegura el futur de servei sacerdotal a la diòcesi. És un tema que arrosseguem des de fa més de cinquanta anys. Per tant, és punyent la nostra pobresa en aquests moments. El repte que tenim al davant, doncs, és gran. I és de tal magnitud, que ens implica a tots, tant en la pregària com en el treball pel futur de la nostra Església, suscitant respostes generoses a la crida al sacerdoci ministerial.

La majoria dels qui vam sentir la crida al sacerdoci en la nostra infància o joventut tenim en el nostre origen vocacional la figura d'un prevere, el qual ens atreïa pel seu exercici del sacerdoci. Certament que són molts els camins que poden portar un jove a sentir la crida de Déu, però també és palès que el nostre testimoniatge sacerdotal de servei enmig de les parròquies i comunitats és una de les fites que ha de recórrer qui es pregunta què li demana el Senyor.

No són pas temps fàcils per a l'exercici del sacerdoci. Sé del vostre treball i dedicació, dels vostres esforços i pregàries. Al mateix temps, conec la manca de fruit, ja que no hi ha proporció entre la sembra i la collita. La cultura dominant allunya el cor de les persones del Déu viu. La qüestió de Déu no és present en el cor de molts; tot i que també hem d'agrair al Senyor aquells fruits que es donen de manera sobtada, com rebrots en temps de fred intens, de persones que s'obren al misteri de Déu.

Estimats sacerdots, hem de ser, tots nosaltres, testimonis de l'Invisible. Els qui trobem en les nostres parròquies han de ser capaços d'albirar en la nostra mirada aquella presència de Déu que ens fa experimentar, malgrat les dificultats i entrebancs de cada dia, la joia profunda de ser presència de Crist, *que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per molts* (Mc 10,45).

